

§. 10. Porrò urget **מְצֻדָּקִים** esse, qui justificant, seu doctrinā justitiae alios imbuunt, non, qui justificarunt. item **מְשֻׁכְּלִים** esse erudientes, non, qui olim erudierunt. *bujus p.38. ad A-*
aurem muneric, ut & presentium Dd. nullum fore usum in ultima pocal. p.667
resurrectione. quippe ubi omnis prophetia cessabit. Verum enim
verò solemne est apud Ebreos, participia nominascere. ita ut
h.l. **מְשֻׁכְּלִים** & **מְצֻדָּקִים** idem sint quod Dd. juris di-
vini. vel **שָׁעַקְיָה בְּתֹרֶךְ וּבְמַצּוֹת** Legista, interprete R. Jar-
chi. neutrum autem necessariò in statu accipiendum est, sed
cum ampliatione: qui hic justitiae semitam alios docuerunt,
aliquando stellarum splendore radiabunt. Nec hujus est, quod
subdit: in ultima Resurrectione singuli justi fulgebunt, sicut Sol in
regno Dei Patris Matth. XIII. 43. at in hac quorum merces est præ-
cipua, splendorem stellarum non superabunt. quasi Sol non emi-
neat stellas inter minores. aut v. nō dentur gradus gloriæ acci-
dentes i. Cor. XV. 41. Denique objicit, Angelum hunc, futuro-
rum præfigum, diem hujus resurrectionis scivisse. Ergo non ulti-
ma. argumento Marci XIII. 32. Sed enim finem temporis præ-
dixisse lego, momentum temporis prædixisse non lego. Ut ta-
ceam, ex hypothesi quorundam interpretum, Angelum hunc
Dei fuisse filium, adeoque omniscientem.

§. 11. Nec obstat, quod is ipius in diebus carnis dica-
tur ignorasse diem judiciorū. id enim nihil facit ad præsentem An-
dromachen. quandoquidem λόγω etiam ἐνστρεψη nescientiam
absolutè adscribere ἀτοπον, sive theoreticam sive practicam. Igno-
ravit itaque diem decretorum I. Ratione Personæ. Et quidem
non secundum divinam naturam. πῶς γάρ οὐδὲ τίς οὐδὲ πατέρος
λόγος αἴγνοισθε τοὺς ἔκεινος βολαῖς; εἰ πάντα δὲ πατέρος αὗτα δέ, καὶ
ἡ γνῶσις οὐδὲ πατέρος πάντως αὗτα δέ, οὐδὲ πνεῦματος. Ecqua-
modo n. Patris sermo ignorabit ipius cōsilia? si omnia, quae sunt Pa-
tris ipius sunt, etiā cognitio, quae est Patris, ipius est & Spiritus S.,
ut recte Cæsarius, Gregorij Nazianzeni frater, argumētatur. Sed πόσον
secundū humana. Illam vē I. vel confidentiam in essentialib. suis
principiis, nō quatenus nāθ τούτων unita est ipsi λόγῳ omniscio,
ex mente beatissimi Praeceptoris & longè desideratissimi GER-
HARDI. Ita dicēdū foret οἰcivisse diē judicii sciētiā acquisitā,
ba-

Tom. IX.
Ll. p. 82.